

[Krag.]

er rede til at bringe Ofre for Hævdelsen af Fred og Frihed. Men den danske Regering lever videre paa en forældet Tro paa, at den, der lader syv og ni være lige, kan føle sig lige saa betrygget som de, der handler anderledes, lige saa betrygget, vel at mærke, ved andres Indsats og Offer.

Derfor var det, jeg tillod mig i sagtmødige og beskedne Ord at spørge den nye Forsvarsminister under Finanslovbehandlingen i Efteraaret, om ikke han var af den Opfattelse, saaledes som Forholdene havde udviklet sig i Europa siden 1932 og med den akutte Tilstand, som truede hver Dag med at indtræde, at der saa var Anledning til at tage hele vort Forsvarsspørgsmaal til Lands, til Vands og i Luften op til en fornyet Overvejelse paa den Baggrund, der siden 1932 er skabt i Europa. Jeg blev afvist, og nu da Debatten fandt Sted forleden Dag om det konservative Forslag til Etablering af visse øgede Forsvarsforanstaltninger, ja, saa var det efter min Mening tomme Ord, og kun tomme Ord, der lød fra Regeringens Side. Jeg siger derfor: Er der virkelig Enighed inden for Regeringen, og mellem de to Regeringspartier om en fortsat ubetinget Ligegyldighed over for denne Sag?

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch er blevet misforstaaet og slet refereret, da han talte i Esbjerg. Det siger han selv her, han beklager sig over, at han er blevet angrebet for denne Tale. Jeg skal paa ingen Maade angribe ham i den Anledning, jeg synes, der i denne Tale lød ligesom et Befrielsens Ord, som tydede paa, at vi havde Mulighed for at komme ud af det Dødvande, som hele denne Sag har henligget i, ogsaa ved 1932-Ordningens Gennemførelse og derefter, og jeg har fundet langt større Forstaaelse af hele det Problem, jeg her er inde paa, i det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Taler forskellige Steder her i Landet, end jeg har fundet hos de ærede Medlemmer Hr. Steen og Rager her i denne Sal og uden for. Derfor vilde det interessere mig, om vi kunde faa at vide, om der virkelig inden for den høje Regering og de to Regeringspartier er et fælles Syn paa dette Problem.

Før Valget gav Regeringen det Udseende af, at den laa inde med Forslag til Lindring af det kommunale Skattetryk gennem en Udligning, som den højtærede Indenrigsminister jo allerede skitserede i den for længst, men for sent hensøvede Landbo-kommission, og at man ogsaa havde Forslag til en omfattende Saneringsordning for Land-

bruget. Men Maaned gik jo efter Maaned, og vi saa ikke noget til disse Forslag. Derfor maatte vi inden for Venstre selv tage Problemet op. Det har vi gjort paa begge Omraader, og vi har fremsat vore Forslag, længe før Regeringen blev færdig til at fremsætte sine. Da saa endelig Forslagene kom fra den høje Regering, var de saa uoplyste, at det var umuligt, idet man savnede den indgaaende Viden om deres Virkninger, som er nødvendig, at føre en virkelig Realitetsforhandling om dem. Og nu slutter da Rigsdagssamlingen formentlig snart, uden at Forhandlingerne om disse vidtrækkende Planer er ført til Ende — de er det jo i hvert Fald ikke i Dag —, og jeg siger da, at hvis denne Rigsdagssamling sluttes, og Medlemmerne hjemsendes uden noget virkeligt Resultat paa disse Omraader, saa er Ansvaret derfor Regeringens og dens alene.

Oppositionens Forslag saavel til Lindring af Skattetrykket som til en rationel Sanering af Landbrugsgælden med det Formaal, at den dygtige og sparsommelige, men gældbundne Landmand kunde blive hjulpet paa betydningsfuld Maade, er jo blevet afvist. Vort i Enkeltheder udformede Forslag til en Ordning, som virkelig bød den danske Ungdom øgede Chancer for at opnå selvstændig Virksomhed paa dansk Jord paa rimeligere Vilkaar, end der nu bydes, er som alt andet blevet afvist. Om en direkte Sænkning af Ejendomsskatterne ud over den Rest af Lettelse, der er tilbage fra 1933-Ordningen, vil man ikke høre Tale. Nu siger den højtærede Indenrigsminister og maaske med nogen Ret: Ja, men der er jo mit Udligningsforslag, tag saa det. Ja, det er dog først i de allerseneste Dage, at der fra den højtærede Indenrigsminister er kommet en Redegørelse for, hvad dette Udligningsforslag betyder for et Udsnit af Kommunerne. Saa længe man ikke vidste andet om det, end at det vilde lette Kommunerne for 75 Mill. Kr., som skulde tages af en Pulje, hvori der skulde fyldes 75 Mill. Kr., var det jo ikke saa særdeles aabenlyst for alle, hvilken Værdi det vilde faa, især da Puljen i hvert Fald først skulde fyldes, inden man kunde begynde at dele ud af den.

Derfor synes jeg, at hvis den højtærede Indenrigsminister virkelig vilde have vist Forhandlingsvilje, skulde han have sagt som saa: Vel, saa gennemfører vi de Forslag, som Venstre har stillet, Forslag, som jo har Midlertidighedens Præg, hvilket ogsaa har fundet Udtryk derigennem, at vi har krævet en Kommission nedsat til at foretage en hurtig Overvejelse af en Skattnedsættelse af varig Karakter. Hvorfor